

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΣΚΟΥΚΗΣ

v.vescoukis@cs.ntua.gr

Μια κάποια μέρα...

... Το βλέμμα της κοπέλας με το γραφείο δίπλα στην πόρτα θα εξακολουθεί, κρυφά, να προσπαθεί να δει το μέλλον των παιδιών που δεν ξέρει πια αν θέλει να κάνει, πίσω από το wallpaper του monitor...

Το στέλεχος έφτιαξε βιαστικά την γραβάτα του. Κοίταξε την αντανάκλασή του στο monitor. Ήταν εντάξει. Επληξε για τελευταία φορά την παρουσίαση στο laptop. Ήταν εκεί και "έτρεχε" καλά. Είχε και CD μαζί του για περίπτωση που κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο κόσμος να χαλάσει, την παρουσίαση θα την έκανε. Εκείνη τη δουλειά δεν μπορούσε να τη χάσει. Μπορούσε πια να ξεκινήσει.

Βγήκε από το γραφείο με ύφος σοβαρό. Ο κόσμος να καιγόταν, έπρεπε να επιστρέψει με τη Δουλειά. Η κοπέλα στο γραφείο κοντά στην πόρτα ήταν πιο άσηρη απ' ότι συνήθως. Τα μάτια της έκρυβαν κάτι μεταξύ τρόμου και

απορίας, σα να προσπαθούσαν να δουν μέσα από το monitor. Έπρεπε να την προσέξεις καθώς πληκτρολογούσε τις προδιαγραφές για την άλλη Προσφορά, για να το καταλάβεις. Το στέλεχος δεν την είδε. Την χαιρέτησε με το ύφος το σοβαρό και βγήκε. Δεν είχε μυαλό για χρώματα και μάτια ανθρώπων. Εξάλλου δεν ήταν πολιτικά ορθό να σχολιάζει το χρώμα, πολύ περισσότερο τα μάτια της κοπέλας.

Το σύμβολο της επιτυχίας του ήταν εκεί που το είχε παρκάρει. Κίνηση δεν είχε, αλλά και να'χε, δεν θα την πρόσεχε. Στο δρόμο θα σκεφτόταν και τις τελευταίες λεπτομέρειες. Όλα έχουν σημασία: η στάση του σώματος, το βλέμμα, η κίνηση των χεριών, ο τόνος της φωνής, τα σύμβολα. Η απαραίτητη "γενική κουβεντούλα" κράτησε λίγο. Κάτι για τη Συγχώνευση, λίγο το χρηματιστήριο, λίγο ο παιδικός σταθμός του παιδιού. Κουβεντούλα λίγη και μετρημένη. Πρέπει κανείς να προσέχει τι λέει. Δεν ξέρεις με ποιον θα είναι αύριο ο διπλανός σου, δεν ξέρεις πόσα έχει χάσει, δεν ξέρεις κάθε πότε βλέπει το παιδί του. Δε σ' ενδιαφέρουν όλα αυτά, τα ηες για να τα πεις. Αυτό το ξέρουν και οι άλλοι. Είναι κανόνας του παιχνιδιού και τους κανόνες τους αποδεχόμαστε.

Ο χρόνος και η αντίπαλη προσφορά. Οι "γνωριμίες" των άλλων. Η Δουλειά και το Συμβόλαιο Συντήρησης. Αυτοί είναι οι στόχοι. Η έκπτωση που θα πάρουμε εμείς από τους δικούς μας. Η γενικότερη εικόνα μας. Οι τυπικές μας προδιαγραφές. Το εταιρικό μας όχημα. Η επικαιρότητα της γλώσσας των ακρωνυμίων μας. Τα "selling points" του προϊόντος και του Είναι μας. Η Ιδέα της Εταιρίας. Οι Ιερές Συμμαχίες Της. Αυτά είναι τα όπλα μας.

Τα υπόλοιπα είναι το τοπίο του χώρου και του χρόνου. Ένα ηχηρό "ναι μεν, αλλά...". Για ό,τι γίνεται στο τοπίο του χώρου και του χρόνου, εμείς έχουμε το "αλλά..." μας. Ισες αποστάσεις από όλους. Μέχρι εκεί. Αυτή είναι η "πολιτική ορθότης". Διακριτικά η έκφραση των συναισθημάτων. Ιδιαίτερα αυτών που δεν είναι ιδιαίτερα "πολιτικά ορθά". Προσοχή! Θα μας "χαρακτηρίσουν". Πώς θα κυκλοφορεί το Στέλεχος όταν το χαρακτηρίσουν και μετά; Τι θα γίνει το image του όταν πρέπει να μετακομίσει από τη ζωή που νοίκιαζε για λογαριασμό του η Εταιρία; Τι θα γίνει το image του αν επιστρέψει στο γραφείο χωρίς τη Δουλειά;

Και, τέλος πάντων, τι συμμετοχή είχε το στέλεχος σε όσα συμβαίνουν, ώστε να πρέπει να ανησυχεί για κάτι άλλο εκτός από τη Δουλειά; Όχι πως δεν ανησυχεί, γενικά. Ανησυχεί. Αλλά η Δουλειά, Δουλειά. Οι αναλύσεις είναι για τους παραθυράνθρωπους. Είναι και εκείνοι μέρος του δικού Του, προσωποποιημένου, χωρόχρονου. Οι αναλύσεις, εξάλλου, κάποτε θα τελειώσουν, η Δουλειά, όμως, θα μείνει.

Το βλέμμα της κοπέλας με το γραφείο δίπλα στην πόρτα θα εξακολουθεί, κρυφά, να προσπαθεί να δει το μέλλον των παιδιών που δεν ξέρει πια αν θέλει να κάνει, πίσω από το wallpaper του monitor. Το στέλεχος θα μπαίνει και θα βγαίνει κοιτώντας τη αλλά χωρίς να την βλέπει. Αλλοτε Νικητής, αλλοτε Χαμένος. Οι κάμερες θα παρακολουθούν τις κινήσεις του. Παντού, αλλά δεν θα πειράζει. Μάλιστα, θα το έχει αποδεχτεί και ενυπογράφως. Γιατί όχι; Δεν θα έχει τίποτε να κρύψει από τη ζωή του. Τίποτε απολύτως.